

בית המשפט העליון

עמ"מ 7633/21

לפני: כבוד השופטת יי וילנר

המערער: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים בעמ"מ 12707-11-21 מיום 7.11.2021, שניתנה על-ידי כבי השופטת ג' כנפי-שטייניץ

תאריך הישיבה: יי בכסלו התשפ"ב (14.11.2021)

בשם המערער: עו"ד מוטי רגב

בשם המשיבה: עו"ד יצחק ברט

החלטה

1. לפני ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטת ג' כנפי-שטייניץ) בעמ"מ 12707-11-21 מיום 7.11.2021, בגדרה אושר צו למעצרו המינהלי של המערער עד ליום 4.1.2022 שניתן ביום 1.11.2021 על-ידי שר הביטחון מכוח סמכותו לפי סעיף 2 לחוק סמכויות שעת חירות (מעצרים), התשל"ט-1979.

רקע

2. המערער נעצר לראשונה מכוח צו מעצר מינהלי שניתן על-ידי ראש הממשלה החליפי ושר הביטחון לתקופה של שישה חודשים, החל מיום 6.7.2020 ועד ליום 5.1.2021. צו זה הוארך בשישה חודשים נוספים עד ליום 5.7.2021. בית המשפט המחוזי

אשר את הצו האמור ואת ההארכה שהתבקשה, והשגות שהגיש המערער לבית משפט זה על החלטותיו של בית המשפט המחוזי בנדון נדחו.

3. הצו הוארך בשלישית על-ידי שר הביטחון לתקופה נוספת של שישה חודשים עד ליום 5.1.2022, ואושר על-ידי בית המשפט המחוזי. המערער הגיש ערעור לבית משפט זה על החלטת בית המשפט המחוזי, ובמהלך הדיון בערעור הסכימו הצדדים כי צו המעצר יקוצר לתקופה של ארבעה חודשים תוך שצוין כי "אין באמור משום נקיטת עמדה או התחייבות באשר לאפשרות הארכה עתידית של הצו, וההסכמה נועדה לאפשר לרשות המחליטה לשוב ולשקול את הצורך במעצר המינהלי" (עמ"מ 5231/21 פלוני נ' מדינת ישראל (3.8.2021)).

4. המדינה שבה ופנתה בפעם הרביעית לבית המשפט המחוזי בבקשה לאישור הצו עד ליום 4.1.2022, וזאת בהתבסס על הפרפרזה הבאה "ידוע כי [המערער] תומך בארגון המדינה האסלאמית וקיים חשד כי תכנן לקדם פעילות טרור שתסכן את בטחון המדינה". יצוין כי המדינה הבהירה בדיון שנערך בפני בית המשפט המחוזי כי היא מתחייבת שלא לעתור להארכה נוספת של צו המעצר המינהלי מעבר להארכה הנוכחית, אך ציינה כי התחייבותה זו אינה נובעת מהפחתת עוצמת הסיכון הנשקף מן המערער בעת הזאת, אלא מחובת המידתיות המוטלת על שר הביטחון בעת הוצאת צו מעצר מינהלי.

5. בית המשפט המחוזי קבע כי פרפרזה זו גובתה היטב בחומר החסוי שהוצג בדיון שהתקיים בפניו וכן בדיונים קודמים. ואולם, בהיעדר תשתית ראייתית חדשה, התמקד הדיון בבקשה בשאלה האם יש בחלוף הזמן ובתקופת המעצר בה היה המשיב נתון עד כה (שנה וארבעה חודשים) כדי להפחית ממסוכנותו או כדי לשנות את נקודת האיזון בין רמת מסוכנותו לביטחון הציבור לבין ההגנה על זכויותיו.

בהתייחס לכך, קבע בית המשפט המחוזי כי לאחר שבחן את החומר החסוי ושמע את הסברי גורמי הביטחון לרבות לעניין תקופת הצו, אין מנוס מלאשר את הצו למלוא התקופה הנקובה בו. זאת, כך נקבע, גם בשים לב לפגיעה המתמשכת בחירותו של המערער ותקופת המעצר המינהלי בה שהה עד כה. בית המשפט המחוזי הוסיף וציין כי העילה למעצרו של המערער מעוגנת היטב בתשתית המודיעינית שהוצגה בעניינו, הנשענת על מקורות שונים, ומלמדת על כוונותיו לקדם פיגוע טרור נגד מטרות ישראליות. כן צוין, כי גורמי הביטחון סקרו את ההסלמה הביטחונית שחלה בעת האחרונה בשטחי ירושלים ואיו"ש בכלל, ובאזור מגוריו של המערער בפרט, וכן את העלייה בהיקף אירועי הטרור, עוצמתם ופרישתם. בהקשר זה, נקבע כי המידע הקונקרטי

המהימן הקיים בעניינו של המערער, כמו גם הערכת גורמי הביטחון בדבר רמת האיום הגבוהה הנשקפת עדיין ממנו, אינם מאפשרים לקבוע כי יש בחלוף הזמן כדי להקחות את עוצמתם של הטעמים שעמדו ביסוד הארכת המעצרים הקודמים.

בית המשפט המחוזי ציין כי במסגרת הדיון החסוי שהתקיים בפניו נבחנה גם האפשרות להסתפק באמצעי חלופי למעצר המינהלי, ואולם הובהר כי לנוכח מיידיות הסיכון הנשקף מהמערער אין בחלופות שהועלו כדי ליתן מענה למסוכנותו.

לנוכח האמור, אישר בית המשפט המחוזי את הצו למלוא התקופה.

על החלטה זו נסב הערעור שבפניי.

טענות הצדדים

6. לטענת המערער הארכת הצו המינהלי בעניינו בפעם הרביעית היא צעד קיצוני ביותר נעדר הצדקה, וזאת, בין היתר, לאור טענת המדינה שלפיה לא הצטברו בעניינו של המערער חומרים נוספים, וכן לנוכח היותו של צו מעצר מינהלי הליך הפוגע בזכותו של המערער להליך הוגן. עוד טוען המערער כי מעצר מינהלי אינו נועד לשמש כאמצעי ענישה, אלא אך כאמצעי למניעת מעשי אלימות או סכנה אחרת לביטחון הציבור, ואולם נראה כי בעניינו כלי זה משמש בידי המדינה כתחליף להליך הפלילי. עוד טוען המערער כי מעצרו מקשה מאוד עליו ועל משפחתו. לנוכח כל האמור, ביקש המערער להורות על שחרורו המידי ממעצר, ולחילופין על שחרורו למעצר בית מלא או על קיצור תקופת מעצרו. כן נטען כי המערער נכון לכל תנאי מגביל שיטיל עליו בית המשפט, ובכלל זה הטלת ערבויות, פיקוח צמוד, מניעת גישה לרשת האינטרנט ועוד.

7. ביום 14.11.2021 התקיים הדיון בערעור, ובו הציגה המדינה בפניי את החומר המודיעיני בעניינו של המערער, וטענה כי אין מקום להתערבות בהחלטת בית המשפט המחוזי בנדרון.

דיון והכרעה

8. לאחר העיון בערעור, בנספחיו, בחומר החסוי שהוגש לעיוני ושמיעת טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות.

9. החומר החסוי שהוגש לעיוני, כמו גם התשובות לשאלות שהצגתי לגורמי הביטחון במעמד צד אחד, הניחו את דעתי כי לא נפלה טעות בהחלטת בית המשפט המחוזי המצדיקה את התערבותה של ערכאת הערעור. זאת, על אף שמדובר בהארכה רביעית של צו המעצר המינהלי, וחרף העובדה שהמערער נתון במעצר במשך למעלה משנה וארבעה חודשים, אשר כמובן לא נעלמה מעיני. כפי שהתחייבה המדינה בפני בית המשפט המחוזי, היא לא תגיש בקשה נוספת להארכת מעצרו המינהלי של המערער, ונראה כי בכך יושג האיזון הראוי בין המסוכנות הנשקפת מהמערער על יסוד החומר החסוי בעניינו לבין ההגנה על זכויותיו.

10. סוף דבר: הערעור נדחה.

ניתנה היום, י"א בכסלו התשפ"ב (15.11.2021).

ש ו פ ט ת